

Bonhai Bóh!

Sy-li spěval,
Pilne dželač,
Strowja će
Swójny statok
A twój swjatok
Zradny je

Za staw spróchny
Napoj móchny
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spar mérny
Cerstwosé da.

Njech ty spěvat
Swěrnje dželač
Wśedne dny;
Džen pak swjaty
Duši daty,
Wotpočn ty.

Z njebes mana
Njech si khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokře će.

Sserbske njedzelske lopjeno.

W Budyschinje, 3. februara 1924.

Cíjichéz a nakkad Ssmoleriez knižicíkhezjeńje a kniháńje lop. družst. s měbm. ruk. w Budyschinje.
Wułhadża 'ózdu żobotu a placzi na měžaz 10 slothy pjenježtow.

4. njedzela po tijoch fralach.

1. kn. Mójj. 50, 15—21.

W žwójbnym žiwjenju, w kotrymž dýrbjeli wschitzu w jehym swożu jednoczeni býč, tola lóhzy wscho róśno dže, niz jeno s tym, so njemóža wschitzu nanowy statok měcz, ale tež, so starých luboscž njeje pschezo jenak wulka. Tak mějesche Rebeka wjazyb luboscze k Jakubej hacž k Esauj a Jakub s maczeŕnej pomazu nana sjeba. Esau a Jakub běshtaj tak na pschezo dželenaj. Jakub sažo Josepha bóle lubowasche hacž wschitke žwoje džecži, a tak slě žu jeho sjebali, hdvž jemu s kóſlazej kwoju womaczanu žułnju Josephowu pôbzach! Žebanje ho slě wjecži na jebaku!

Najsserje mamž ho Josephu sa ta džakovacž, so tajsele wěste powjescze s jeho a jeho wótzow žwójbym mamž a so je Mójs saž mohl tele ważne stare stavíny žobu do žwojich knihow napížacž. W Josephu pak runje teho wohladamž, kotryž je žwoju žwójbui na pschezo sjednoczil, tak so mózesche wulki lud nastacž a Bože žlubjenje, Abrahamej date, ho dopjelnicž. Joseph bě na žwojim cíjeli nashtonil, kajku slobič móža bratsja čłowjekej cínicž a tak džiwnije móže Bóh w'cho k lěpschemu wobraczicž.

Abraham je ho wot žwojich wótzow, Jakub žu wot Esua dželil, ale Joseph, předy wot žwojich bratrów pschedath a we Egyptowskej powyscheny, je se žwojimi bratrami tak sjednoczeny wostał, so jich potomnizy k ludej narasežechu, kotryž runje w žwojej jenosći wschitke ludy pschetrjechi. Nímaja žwojcho kraja, njemóža žwoju ręcz, a tola žu wožebity lud wot tehdy, so Joseph žwojim bratram woda a jim pschilubi: „Ja chzu waž a washe džecži sežiwicž.“

Tuž drje tu widźimy, tak I u d nastawa, lud, to rěka: jenosći ludži, kiz maja trch žamych wótzow. Na Josepha hladajo namakamž tsi sažady: wótzow w czechczi měcz, bratram wodacž, Bože wodzenje spósnacz, to cžini lud.

Joseph bě něšto kaž komornik w Egyptowskej, wožobny, mózny knies. Kanal Bar Jusuf (rěka Josephowa) w Egyptowskej hischeze dženža jeho mieno njefze. Ale wón žwój koreň njeſaby, kraj a lud, w kotrymž bě žwoje najrjeńsche žony měk, jemu wostashtaj drohaj. Hdvž wucžet džecžom powjeda, tak ho Joseph bratrów praćheše, hacž je jeho nan hischeze žiwý, džecži abo tola duschné džecži s hnutoſcžu saplačnu. Tajke žylsy wutrobie ne sprawnoscze s mužazých abo džecžazých wocžow žu wjazyb hacž stoto a žlěbro. Čehadla Josephu wózko žyl'owasche, hdvž jeho bratsja wo wodacze proſchachu? Dokelž jemu nanowe poruczenie prajachu. Nan drje bě žwojim žynam dawno wodał, tež hdvž dýrbjesche Josephu sa šubjeneho, sa njebožowneho nj wólnika w pohanské zu'bje wobhладacž. Najradšo by drje žebi wboheho Josephu w rowje najlepje sfhowanego myſlit. Na sažowidżenie na žwécze žaneje nadzije njemajesche. A Joseph žebi ſrudnie na nana a jeho ból myſlesche w dalokoj zubje. Dolhe lěta ho minychu. Šrudne dopomnjecze wasta we wutrobje. — Abo plakasche Joseph, dokelž bě s hordoscu žwojich bratrów ranii? Abo bě hnuty, so jeho bratsja žo psched nim tak sprawnje ponizowachu? Bratsja po nanowej žmjerčzi w połnej wutrobiej bratskej luboscž sjednoczeni a nanowu woſu na wutrobje, to je ſbožowna a wot Boha žohnowana žwójba.

Mało je žwójbow, w kotrych něčto wo wótzach powjedaja. Hacž to s tcho pschińdže, so nichó radu smyſli a hréchi žwojich wótzow njepowjeda? W bibliji žo wěrnoſcz praji, žlyscimy wo

žohnowanju a pøelecžu, pod kótrymž su Josephowi wózvo stali. Njemějachu hischéze sakoù Mójsažový, zyšemu ludej dath. Ale Abrahámovu vèru mějachu. Tu bëschtej Faaf a Jakub pscheinjejekloj na hwojich. Tak nastawa wëstý duch a wëste waschnje, w kótrymž su wschitke stavý sjednacžene.

A tak je móžno, so bratr bratram tak wodawa. Nana dla, hacž wón runje w rowje spi, so wodawa, schtož je skeho czinjene. Joseph je w hwojim padze wëscze tež po hwojey wutrobje zyle k wodacžu hotowý byl. Ale tajke wodacze je hakle dospołne, hdyz tak rjez pola nanoweho rowa so wenz sapoloži, kótrýž rěka wodawanje. A Joseph je nanowe prawo nastupil a je hwojich bratrow knies. To bë njepljane prawo w starých czažach. Jakub bë wot spaciožatka, kaž ho ſda, na to ſmyžleny byl, Josephej tole prawo pſchizpiwacž. A to bë w ſloſci bratrow woſebite woſmyžlenje bylo, Josephej tutu czech řubicž a ſebi wot nana tole prawo kranycz. Kajki hréch pſchecžiwo nanej bëchu tola wobečli! Tuž bëſche wjese wodate, hdyz nanowoc poruczenje rěkaſche wodacze.

Ale móžachu hinač myſlicž? Bóh bëſche wchó tafle k najrjeñſhemu kónež wodžil, so ho nětko móžachu ſkoro kaž mazdroſeže hkwalič, so bëchu tajki njebratřſki ſutk na Josephu czinič. Ale žadyn dolhi czaž a žane ſbož, nicžo njenomóže ſločcz porjeñſhicž. Hacž cžlowjek pod hwojey ſločczu a jeje ſezehwkomí ſle abo mačo czeřpi: wón ma hwoju winu na wutrobje! A wina pola sprawnych runje s thym, so czeřpis, ſo wotczeřpi. Josephowi bratřia ſu drje runje to jara bolesnje ſaczuvali, ſo jako hłodni proſcheřio k pſchidatemu bratrej pſchidzechu. Kac̄ dyrbji ſo njebožomny ſloſtnik druždy pſched družim ponizej, pſchecžiwo ſotremuž je ſo pſchechol! To je Bože wodzenje. Jakub a jeho ſyno, wſchitzh ſu to ſpoſnali. To prajesche Joseph: „Ja ſym pod Bohem. Wy ſeže ſle ſo minu myſili, ale Bóh je ſo minu derje myſliš.“

Bóh chze wëscze tež ſločcz a njebratrowſtvo w naschim ludu pſchewobrocžicž do ſboža. Budžemh ſažo lud, hdyz wózow czechimy, bratram wodawamh a do Boha wérimy.

Evangelſ a zvřeſi t u wemiu lètei.

Sakſki krajny biskop D. Schmels, kótrehož bë, kaž tež s nim prezidenta konsistoria dr. Böhmu sakſka wyschmoſcz ſe huzbý pöſkala, je, kaž tež prezidenta, ſwoje poſne ſaſtojnſtvo ſažo nastupil a wobročza ſo ſe ſezehwazym ſłowami pſchi ſpočatku noweho léta k evangeliſkim wobradam:

„Pſchi ſpočatku noweho léta ſ nowoh' ſwoje zyle ſaſtoniſtvo nastupiwschi, ſtrowju woſadu w teho mjeni, kotrž nowoletne evangelion wyscze kózdeho léta pičhe: W Jesužowym mjeni. — My ſapocžinamij nowe lěto wobceženi ſ wulkej czežu. Žana ſyma nj bë ſa naž tak czežmina, kaž tuta. Njepobrachuja wſchak zy'e ſuamjenja, kotrež lepſchi pſchichod lubja: tute chzedža a dyrbja naž ſmužicž. Tola tu žalostnu tukhwilnu nuſu tež wone nažewotſtronja, a wone nježmědža nam tež wózzy ſahlepicež ſa to, ſo na živjenje naſchcho luda hischéze wj le czechich pruhowanjow czača. Wone praja nam jenž, ſo Bóh hischéze na naž pomina, a to nam hischéze bále tu winowatoſz napoloži, ſo ſa to staracž, ſo ho Bože myſle ſa naſch lud wuſtufuja.

Schto móžemy my to cžinicz?

Pſchedywischém starajm ſo ſa to, ſo h' odutradaze a ſymurjaze stavý naſchho luda ſymu pſchetraja. Hžo je kichesčijanska luboſcz tu a tam wulf. ha dokonjal - tola my mamu pſchibywacž w ſkutku teho Knje'a. Naſch Knjes Chrystuſ pراجi: „Schtož Wy ſeže cžinili jenemu mjes mojimi nažmjeñſhimi bratrami, to ſeže Wy mi cžinili!“

Potom pač dyrbji to czechke ſwontowne a ſmutſtowne wohro-

ženje naſch lud tola ſkóncžnje do luda poſneho jđnoth ſjednacž. S tym dyrbji to kónza měcz, ſo, kaž profeta praji, kózdy jenož hwojeho pueža hlada. Dyrbimy ſkóncžnje dñawuſtnež, ſo wyscze hacž ſwoje lepſche, wyscze tež hacž partaju, wažicž mamu węz hwojeho luda: Žemu hlužm! Jeſužowi wužomniž pač dyrbja w hwyžathm ſaprečžu ſameho ſo w tutej hlužbje přeni hycž! Lud, kótrýž ſameho ſo roſzycnuje, je ſo ſam hudžil. Lud, kótrýž ſo wot Boha k ſwiatelj pſchesjednočzi ſjednacž da, móže a budže Bóh žohnowacž.

Wučki pač je tón strach runje nětſle, ſo ho pſchi nětčiſhím wutwiežu hòspodařſkeho živjenja napſchecžiwnoſcze w naſchim ludu hischéze powjetſcha a poſylnja, doniž nježu wjazh k wurunaju. Zyrkej wchak njeje powołana, roſhudžecž w prafchenjach, kotrež ſu jenož hòspodařſke; njeſapomni ſkoro hwojeho miſchtra: „Schtož je mje ſa hudniča poſtajil abo ſa dželnika nad Wamaj?“ Czim hweruňiſhho ſo pač zyřk i tuteho Knjesoweho ſkowa džerži, czim hweruňiſhho dyrbji wchek, kž ſu w hòspodařſkim živjenju, proſhyž, ſo tež woni ſo w hwojim ſhromadnym džele a w zylhym hwojim ſhromadnym živjenju roſhudnje zyle pod ſkowu a pſchiſaſnju hwojeho Boha ſtaja. Naſch Knjes njeje drje ſa žadyn wotdžel ſjawneho živjenja ſwontownych wukañjow dač, jeho wola pač to ſawěcze je, ſo ho tež w tuthm zylhym ſwontownym živjenju — w kózdyňi ſchtancze, w kózdyň ſpowolanju a w kózdyň džele — jeho woča ſtava. A živjenje naſchego luda wotwižuje wot teho, ſo ho jeho wola wopratwje ſtava. Nětſle dyrbja pač ſebi pſchede wſchém dželodawarjo a dželaczerja prajicž, ſo je pſchichod naſchego luda woſebje jim do ruci dath. Tehodla, kaž píſmo pراجi: „Czechu mjes ſobu wobkhadžicž! Njech jedyn njeze teho druheho wobcežnoſcž! Šlužež ſebi jedyn družemu ſ thym darom, kotrež je kózdy dostał!“

Jesužowym wužobnikam pſacža tute moje ſkowa! Žich jenož móžu ja w Jesužowym mjeni proſhyž. Tehodla dyrbji to to poſlednje napomianje hycž, do kotrehož je wchó druhe wobſamknjene: Saſtuþm w Jesužowym mjeni a tehodla ſ wérjazymaj k jeho Wótzej a k naſhemu Wótzej po běhnjenymaj wóczkymaj do noweho lěta! W j ho mjeni ſtutkujm ſa hwoj lud! Jesužowe mjeni njech je naſche wuſnacze a naſche hluženje, tež naſcha dowěra a naſche wuſhowanie!

Jesuž Chrystuſ wczera a dženža a tónžam ſe hacž do węžnoſcž!“

Bjeſ Boha na ſtřež.

Epiſala Kristina Rožová.

VIII.

To lěto njeplecžé che Martinko ženje wjazh nježelu ſorby.

„Paſcz dyrbji“, tak roſpoře to Žožkej, „a to ludži dla, foſiž mi to kaſaju, a to tež ſkota dla! Ale hdyz bych ſorby plett, bych to cžinil ſe ſwojeje wole a hněval Boha Knje'a. Hdyz njenomžu do Božeho domu, ſwjecžu tutón ſwiaty dž. ſu w horach; wſchak Knjes Jesuž mje tež tam hlyſhi!“

Hospoſy, wohladawči jeho w dobrej dræſe, hwarjachu, ſo ſebi draſtu róſdréje.

„Cžetka, tež w horach je njež la!“ rjeſní wón dótłowej.

„Je, ale tam Cže tola žana ſiwa duſcha njevidži!“

„Bóh mje widži, cžetka! Dolhož nětko wěm, ſo je pſchikaf, tutón džen ſwjecžicž, njenomžu jón wonječ ſcžicž ſi maſanej draſtu!“

Dótłowa pōſna, ſo ma hóz prawo, — tak někotry ras pſchepadnyhdu jej jeho ſkowa, hdyz chyže ſebi nježelu maſanu falu ſwjaſacž; wsa ſebi potom radſho cžistu —

Na hornym kónzu wózhy wumré mlynkowa, sawostaji Martinkej wólmjane saschijaze rubi chlo. Nj bě wjazy nowe, tolz polne kroetelow a rózow; lubjesche fo hólzej jara. Martinke bje-riesche jo žobu do hór; tam jo wupschestré na skalu a položi malý Nowy Sakon hórje; bě to kaž malý woltař. Tam ža modlesche a ži cíta che. Tak žwyczešche njedželu — dopo dnja žam, po- poldnju a Jožkom. —

Tak bě skónečnje pruhowanje nimo, sapoczechtaj hólzaj sažo tał hromadže žiwaj bycz kaž této předy. Něsaschtaj hromadže pruth; Martinke pleczešche a Jožko phytasche, hdyz njetrjebasche skotu hladacž, truskalzy, hriby, malene, czeřnjowé jahody — schtož bě to runje řale — a nočesche je na pschedan.

Skoro dwé njedželi noschesche wacžok kni sej, kótrž měje- sche w ležach něščto měricž. Mějesche fo p̄chi tym derje jako knies a dosta potom hishcze dwaj slotakaj. Položischtaj jej k to- mu, schtož mějeschtaj i hribow a i jahodow. Proschecchtaj dótkowu a tuta kipi jennu nowe wobleczenje w měsceze a da jemu hishcze círije podchicž!. A schtožkuli to bě, wjeselesche fo i nimaj; a Bundasch, došladnje živojeho dobreho towarčha wobčuchatovschi, hadasche na njeho, jako by fo na njeho w tutej jeho nowej pa- radze hafle swucžicž dyrbjat, bě tola tež Jožko hewak hido rjany hólz! —

Ras njedželu wocžini fo Martinkej Nowy sakon sesady. Martinke cítasche napížmo: „21. stav“ a spodn toho: „Jan wi- dze che nowe njebješa a nowu semju“. Tałjaczevjeni fo wón žyh i radoſcu! To bě skónečnje to, sa cíimž bě tał dolho phytal, po cíimž fo tał žedžesche. Wschak bě tola tež tón njeſnaty, kótrž bě jeho narucžil: „Tak je Bóh tón žwét lubował“, tež prajil, so wo tej nowej emi w Nowym Sakonju na kónzu steji. Tón króz Martinke njeſchesta, doniž njebě žyh stav p̄schecítał a wot dal- scheho wjetšchu polozu.

v

Ach, kajka to kražnočz na tutej nowej semii! Nj bě žebi po- darmo myſlis, so tam, hdzež Bóh pſchebywa a hdzež ludzi i žebi bjerje, žwét dyrbi rjen'chi bycz. Tu cítasche, so je tam na tej nowej semii jene wuſke město, i luthch drohotnych kamjenjow natwa- rjene, tuto město ma dwanače wrotow, kózde i jeneje wulkeje parle, hafy žu se slotom wufadžane. Esrjedz města běži řeka, na woběmaj bojomaj řeki rostu schtomu, kótrež dwanače ras sa této p̄dy pſchinjeſhu. A tam w tym měcze njeje žaneho templa, dokelž Bóh knies tam žam po hafach khodži a fo i ludžimi ro- ręczuje. A tam ma tež knies Jesuž žwoj sloty trón a je i kra- lom nad tými ludžimi, kótrž Bóh knies i žebi bjerje. Woni tam wokolo khodža a žemu žluža a widža Jeho a Bóha. A wón budže i nimi a woni i nimi hacž do wěčnosće. Ach, je to kraž- nočz! —

Martinke poh'ada i njebješam: Mrózjele fo sběhachu nad Brězowz, žlónzo žwěczeſche na nje a wone fo sybolachu kaž tajte skote wrota do nowej semije, do kražneho města! —

Alle Martinke bě tež namakal, so do tuteho města jenož sa- du, kófiz žu do knihow žiwjenja ſapižani. To nadpadny jeho wulki strach: „Schtó wě, hacž žym ja pódla?“ Padže na žwoj i ſoleni a proschecche:

„Kneže Žesužo, Ty žy prajil, so nam wſchitko dasch, wo cžož Tebje proſhymy. Tuž Cze nětk pěknje proſchu, pohladaj hnydom do Šswojeje knihy, hacž masch mje tam ſapižan ho, a hdyz niz, ſa- piš, proſchu Cze pěknje, moje mjeni „Martin“ a tež, kaž je mój nan řek — Ty to budžesč wěſče wjedžecž! — so njebychu fo, hdyz ras Twoji jandželjo wolařa, ſmylenja ſtale. Martinow je jich wječe w Raschowowje; njebych wjedžat, kaž fo wotwolacž. A ja chzu tola i Tebi p̄chinez a Tebi žlužicz wěčnije ſa to, fo žy mje žuboval a fo žy ſa mnje wumrél!“

„Hamjen!“ wotmořichu hory žwycatocžne, a Martinke wě- rjesche, fo je jeho mjeni hido ſapižane a fo ma měščanske pravo a ſo tam ras pſchiridže do teho města ſ parlowych wrotami a ſto- thymi hafzami.

Kózdy džen žebi nětko na to myſleše, kaž fo tam to knies Jesuž p̄chekhodžuje pſchi rězy pod kežejazym schtomami, kaž jemmu jandželjo hraja a ſpěwaja, a ſ wrotami pſchikhadžeu ludžo ſ zhleho žwěta, fo bych u jemu ſlužili.

„Ach!“ radowasche fo Martinke, „kaž to budže, hdyz tež ja tam ras pſchiridžu. Hacž mje hnydom wuhlada, hacž mje ſpō- ſnaje? Ja jeho ſpōſnaju hnydom, pſchetož Wón budže mje ſtěhemi tón najpěkní chi a ſměje krónu na hlowje!“

„Njeboj fo!“ trochtowasche Martinke Jožka, kótrž bě jara nastržany, jako jím ſapocža pſche ničž a wo ničž w kuchinje ſežena padacž, „wſchak tu tał dolho njebudžemoj. Schol je knies Jesuž nam městno p̄chihotowacž w Šswojim rjanym měscž! A hdz by jemu to ſa wobeju njedžahalo, woſmu Tebje ſažo i žebi a budžemoj tam tał ſažo hromadže kaž tu na ſemi!“

(Poſracžowanje.)

Zviſe a ſtat.

Byw'chi wýčhi dwórfki předat a druhí prezidenta ſaffkeho konſistoria a tał byw'chi wýčhi duchowny wodžer ſaffkeje evan- gel keje zyrkwe dr. D. Dibelius je ſemrět. Bě na wotpocžinku, tola dolho jón njeje wužival. S nim je ſaffka žykej poſtaru wo- ſebiteho rasa ſhubila a jeneho muža, kótrž ma wjle ſažlužbow w chelakich polach nabožneho a zyrkvineho žiwjenja. Wo- ſadni naſchich Gustav-Adolfſkých wožadov ſnaja jeho woſebje tež jako horlivého ſaſtupjerja tuteho woſebiteho džela. —

Modlitwa w ſchulach ſmuzach ſchulſtich hodžinow je we ſaffkej ſažo dowolena. Je to jena ſk. adnoſez wjazy, ſo wu- czerjo, starschi a ſchulerjo poſaža, kaž i modlitwje a i nabožinje ſteja. — Tehorunja je nětk tež evangelskim — katolskim to hido bě — ſchulerjam dowolene, ſo njetrjebaja na žwjařych dnjach, kótrež njeſju wot ſtata pſchipoſnate, do ſchule a ſo móžeju Bože ſlužby woprytowacž. Tež tu je jena ſladnoſcz wjazy, poſažacž, hacž tež my evangelsz žebi nabožinu, zyrkej a jeje žwjaře dny wažimy.

Sbožowni ludžo.

„Sbože dyrbiſch měč!“ to je tajke ſłowo, ſ kótrž ſebje žantych a druhich ſjebam. Hdyz fo nřim něſčto poradži, žmž ſbožowni, ale na tał dolho? Ředžn ſpěwac, ſiž je kaž jich ma o w ſwojim žiwjenju wuſčech měl, je pižak: „Hdyz mje po móžno- ſeji poſdže poſhrjebacze, potom njeh je nřim pomniku cítačz: wón je w ſwojim žiwjenju ſbože měl, tola ſbožowny neje byl“. Hdyz chzu ſu ſchitkých praſhecz, ſiž žu w ſwojowym žiwje- nju ſbože měli, kaž ſ jich ſbožowneſcu ſteji, by tola ſkónečnje ře- ſaklo: Nashe ſwojafowanja njehu dopjeñjene. Zyle wěſče pſchi- njeſe wuſčech w ſkutkowanju, w džele wjeſzele, ale to njedžahala, ſo bychmy woprawdze ſbožowni byli. My móžemy něčto ſpo- dživneho wobſedžbowacž. Tym jenym wſchitke wěžy i ſlepſchemu žluža, tym druhim i ſtaženju. Žazne je, ſchtó je ſ wob ju ſbo- žowny a ſchtó niz. Po ſdaczju je poła teho jeneho žyle žiwjenje rječas cž ſpjenjow a czežkotow, běženjow a nusow a tola je wu- noček tajkeho žiwjenja ſa nich debyt, ničž hacž dobyt. Na dru- hej stronje widžimy cžlowjekow, kótrž ſwojowanje fo kraž- nje wjedže, wuſčech na wuſčech a tola ž uži wchitko i ſkaženju. Nedžbujm na jene. Kaž bliſto řeži, žebi myſlicž, ſo je dobyt pjenjess a bohatſtva na wěſežiſchi ſakkad ſa ſvožowne žiwjenje.

Zich wjelc je, kiž měnja, so, čim wjazh maju, čim lěpje ho jim wjedže, čim wjazh sašluža, čim božownišchi su. Schonjenje pak pokazuje, so temu tak njeje. Wono wobkrueži ſlowo Pawoła: „Kotiſiž ſo džedža wobhoacžicž, tajzhu padnu do ſpytowanja a do kycze a do wjese hlyphch a chlódných žadosečow, kiž cžlowjekow do kaženja a do satamanſtwa ponurja“. Schutna wěrnoſcz je, so tym, kiž ſo ſa Bohom nijepracheja, wſchitke wězhy k ſkaženju ſluža. W jenym měſečje běchtaj dwaj proſcheraj. Tón jedyn měječe waſchnje praſicž: „Schtož Boha cžečzi, temu ſo derje wjedže.“ Tón druhu mějeſch ſi tym ſtwoje ſměchi. Bohath muž, pola kotrehož na wěſtym dnju poradnje daru doſtaſchtaj doſche ſimai voſruti ſhlěba, ale do teje poſruth, koſruž wužměwz doſta, běſche někotre ſlotaki ſapjez daſ, ſo by teho druhého ſi jeho doverjeñiom na Boha k ſlepſchemu měl. Taſo nětko ſe ſtwojimai poſrutoſtaj woteńdžeschtaj, praſeſte wužměwz: „Moja poſruta je tak cžežka, najſker je njeje derje wupjeczena: th wěch, ja mam ſlaby ſoldk, cžin mi tu lubočz a měn ſo ſo mnū.“ Tón druhu pſchihloſhovasche a h-ej, wón doſta te ſlotaki a wužměwz nicžo njeměſche. Taſo bohath muž poſdžich to ſlyſchesche, džesche wón: „Taſ je wón tola prawje měl: ſomuž Boh pomha, temu je pomhan.“

Jena žona běche, koſraž mějeſche wot mandžellſteho wjele pſhcečeřicž. Wona powjedaſche, ſo je jako mloda holza ſebi do hlawy ſtatiča, ſo dýrbi wěſtym mlody muž ju ſebi wſacž. So by to ſebi wunu'waka, běſche ras wjecžor ſe ſtwojef ſrwju na liſcik napříala: „W czertowym mjenje, tón dýrbi ſe mini pſchinčez a mje ſa žonu wſacž.“ Jeje pſhceče ſo dopjeli, ale ſi tym ſo ſa nju heſa na ſvěcze ſapocža. Wona běſche dozpiła, ſchtož chyjche, ale to běche jeje ſkaženje.

Jena maczér, koſraž cžežku ſrudobu wot ſtwojeho jenickeho ſyna ſhoni, powjedaſche: „Taſo małe džecžo běſche mój ſyn na ſhmjerež khory. Ja ſym morfolala a wołala a praſiła: moje džecžo dýrbi pſchi ſi wjewjenju wostacž.“ Džecžo ſi wosta, ale bě ſa nju žalostny prut.

Pýtaj dozpicž, ſchtož twoja wutroba ſebi žada a h-ej, wono cže mori. Tym, kiž Boha njeļubuja, wſchitke wězhy k ſkaženju ſluža. Žani ſbožawni njeſhu mjes thmi, kiž po měnjenju cžlowjekow ſbože maju, kiž dozpija, po čimž jím myſle ſteja.

Ale taſ wěrne je ſlowo, ſo tym, kiž Boha ſubuja a jeho ſprawneje pýtaju, wſchitke wězhy k ſlepſchemu ſluža. Ale najwiažh ludži jeho wopravdje njeptyaju, ale jenož ſebje ſamych, woni džedža poſoz w nusach ſi wjewjenja, rukowanja pſche njebože, ſtrach, ſchfodh a ſhmjerež. To nicžo druhu njeje, hacž ſchfodna ſamhna luboſcz. Woni wudawaju, ſo Boha a jeho ſbože pýtaju, ale to, ſchtož ſebi žadaju, je jenož ſi wjewjenje bjes staroſčow, pſche-puſheženje wot njeboža atd. Wſchitko to pýtanie Boha a žedženje po nim nječiſte a napschecžiſne cžini. Schtož pak ſi cžiſtej a ſprawnej wutrobu žedženje po Bohu ma — taſ pižane ſteji: „Po tebi ſtaježe, ſo mi ſtysčeče“ — temu ſawěſcze wſchitke wězhy k ſlepſchemu ſluža. Hdyž dýrbi pſches napschecžiſnoſcze hicž — ſmutskowna myſl ſo cžiſczi — hdyž najeřeňſha nadžija jemu ſo njeđopjelnja, wón na wuſknje, njebojeſte ſchazh, wězhy wěčnoſcze ſebi wazicž. Čim hlybſho ſam cžeřpiſh — čim lěpje druhich cžeřpijenje ſrožmisch, čim ſhmaruſhi ſhy, druhich cžeřpijenje ſzbu-njeſcž a polóžicž. To je prawy pucž, ſo ſo w najhlybſheri naj-poſniſheri myſli — hjo tu na ſemi — na ſbožu bohacži ſo ſčinimy.

S bliska a ſ daloka.

Se ſakſlič wofadow. W „Eſerblſich Nowinach“ ſjewi ſo hdyž a hdyž hlyb ſo ſnowatwobžadženju ſsmjecžecžanſkeje ſarh. Žada ſo, ſo by ſo ſyrlwina wylchnoſcz wot to poſtarala,

ſo by ſo ſe ſerb ſim duchownym wobžadžila. Škopjenia krajneho konſistoria wuzitam, ſo je druhe ſarh ſi městno hodžiſkeje wofady wuproſdnjene a ſo ma ſo ſi nowa wobžadžicž; tu wěſo jedna ſo tehorunja wo wobžadženje ſi duchownym, kotryž je ſerbſkeje rēze do poſnije mózny. Někdo pak: Šwonkach duchowneho ſastojnſtwa nimam ani jeneho ſerbſkho duchowneho, kotryž by moh ſi tuteju ſastojnſtrow na ſo wſacž; w němſkej wofadze je jenož jedyn Eſerh; hacž ſo tutón wročžicž chze a móže, njewěm. M'es kandidatami manu jeneho, kiž je hafle ſańdzen; ſeſto prěne pruhowanje wobſtaſ, a jeneho, kotryž je w pruhowanju — jedyn dalschi je w pruhowanju na jenej pruskej universicž. — Šteho ſtupi pſched naſ ſapredy to praſchenj: Hdyž ſerbſkich duchownych jow bracž ſa tutej měſtnje? A potom to ſa pſchichod evang Eſich Eſerbom taſ wazne praſhenje: Taſ ſerbſke ſarh ſi městna w Sakskej wobžadžecž ſe Eſerbami, hdyž tu ſkor ſaneho dorosta nimañ? Wěſo by to něſchtto rjane a ſpomožne bylo, bychmli tež w ſsmjecžezach ſerb ſeho fararja měli, ale předn hacž ſo tutu žadanje w tajkej formje wupraji, taž je ſo to ſtało, dýrbisich ſebi ſam radu wjedžecž w tutych wofebiſych ſerbſkich naležnoſczech. — Tu ſjew'eja ſo eži to wſchelake praſchenja, na pſchikkad to. Schto je wina na tym, ſo mam ſi taſ mał ſerbſkich bohoſkowzot w tutych poſledních lětich. Je na tym wina, ſo jako ſarař nje-mějeſch wěſtym doſhodow pſchi tutych wobſtejnnoſczech? Je na tym wina, hroſa, ſo ſo hyscheze wjazh ſerb ſich ſarſkých měſtnow ſhubi pſches pſcheněmeženje? Abo ſchto? Wotmolkw pýtač a namakacž je nusne a ſpomožne! — Jene dalsche praſchenje ſa naſche wofady je to tamne, kotrež ſyli evangelsku ſakſku nastupa: „Budže pſchichod evangelskeje zyrlwje tajki, ſo budže nuſowana, mjenče wofady ſe ſuſodnymi ſiednočicž, taž ſo to hjo ſtawa, a budža mjes tutym tež ſerbſke, to rěka ſerb ſo-němſke?“ Dýrbimy drje tu ſi „haj“ wotmo-wicž, pſchidajo pſk hnydom, ſo tole njeje ani ſa němſke ani ſa ſerbſke wofady ani ſa zyſe nabožne a zyrlwine ſi wſchecžem. By drje potom jedyn ſerbſki duchowny — abo dwaj — w pſchichodze w ſakſkej mjenje trěbný byl — ſchfodze wofadow a wofadneho ſi wjewjenja. — Š tutym je do ſyła tež ſaſo jena naležnoſc ſerbſkej ſiawnoſczi na wutrobu poſložena, wo kotrejž bu w poſledních lětach wjele w „Eſerblſich Nowinach“ pižane a w ſhromadžiſnach rěčzane, wož bje tež wot wodžerja ſerbſkeho roſwucžowanja na Budyskſkých ſchulich, ſ. ſararja Mjerovy-Buſecžanſkeho. A to je nusne! Pſchetož wuſpečha w prózowanju wo wjetchi dorost ſerbſkeje intelligenzy, wožebje tež wo wjazh evangelskich duchownych, nječha ſo ſjewicž, a tola je bliſko tón cžaſ, ſo jich wjaz a wjaz trjebam! Tuž nječ ſerbſka ſiawnoſc ſo ſi nowa a njeſtawajz ſi tutym ſaſera a ſerbſka wutroba!

Lijtowſju.

I. K. L. w Z. Wutrobný džak ſa luby dopiž ſi roſprawu a i poſkiczenjom. Haj, naſche ſkopjerko chze tež na tutym wožebi-tym polu nabožneho ſi wjewjenja ſobu dželacž naſchim džecžom ſi ſpomoženju. Tehodla proſchu wo poſkiczenie dželo. Dalscha wotmolkw ſčehuje.

Redaktor.

Do ſakſlič wofadow. Skorži ſo na to, ſo tu a tam ſo mał ſtała ſa roſſcherjenje nabožnych ſpižow, taſ naſchego ſkopjenka, taſ nabožneje wottorhanskeje protyki. Prožemh naſežnje a wutrobnje wſchech, ſob ychu w tutej nabožnej wězhy ſobudžefali bjeſ komdženja, ſo njeby taſ to dale ſe ſchfodu bylo ſa nabožne a narodne ſi wjewjenje naſchich wofadow.

Wudaweníja a redakzija.

M. D. w Bud. ſa 5. p. Ep.

H. w H. ſa Sept.

Samolwity redaktor: ſarh Wyrzacz w Nožacžizach.